

direkte Skat skal kunne forhøjes ved Bevilling paa de aarlige Finanslove. Dette er en Bestemmelse, som tilsyneladende ogsaa er faldet Medlemmerne af det radikale Parti for Brystet, idet man vel maa have Lov til at gaa ud fra, at det er Indflydelse fra den Side, som har bevirket, at Flertallet stiller Forslag om, at denne Bestemmelse udgaar. At dette sker, kan vi naturligvis i høj Grad hilse med Tilfredshed, men det er ogsaa saa nogenlunde det eneste gode, der efter mit Partis Skøn er sket under Udvalgsbehandlingen med Hensyn til det Forslag, vi havde at behandle.

Af Enkeltheder er der endnu tilbage Spørgsmaalet om Skat af Skatten. Som jeg vist allerede tidligere har nævnt, gik den højtærede Ministers Forslag ud paa, at overfor Staten maatte man i Fremtiden fradrage Statsskatten, og overfor Kommunen maatte man fradrage Kommuneskatten, medens Regelen hidtil har været, at saavel Statsskat som Kommuneskat maa fradrages, naar man skal opgive sin skattepligtige Indkomst. Denne Regel bliver ved Flertallets Ændringsforslag ændret til, at kun Formueskatten ikke maa fradrages. Det første, man uvilkaarlig maa spørge sig selv om, er: Hvad Rimelighed er der i overhovedet at forandre de Bestemmelser med Hensyn til Retten til at fradrage Skat, som vi har nu, og hvilken Grund er der dertil? Endelig kan der ogsaa være Grund til at spørge om, hvorledes den faktiske Skatteforhøjelse, som vil blive en Følge af disse ændrede Regler, teknisk set vil virke; vil den betyde en rimelig Forandring, eller vil den det ikke? Ser man nu paa Forholdene, saaledes som de er, saa er det givet, at de Skatteydere, som i stærkest Grad vil være interesserede i, at disse Regler ikke forandres, er dem, der bor i Kommuner med høj Skatteprocent. Det, man gennem Forslaget, saaledes som det er forelagt af den højtærede Finansminister, vil gøre, er at give de Beboere, der i Forvejen i Kraft af Kommunens høje Skatteprocent har en meget trykkende Skattebyrde at bære, en endnu større Byrde at bære. Jeg synes vanskeligt, man i denne Forbindelse kan tænke sig noget mere urimeligt end netop det, og jeg mener derfor, at man, som vi udtaler det i Betænkningen, har god Grund til at sige, at en Forhøjelse paa det Omraade er, bortset fra det fuldkommen uretfærdige deri, en Forhøjelse paa et fuldkommen urationelt Grundlag. Det har man vel ogsaa fra Flertallets Side skønnet, og man er altsaa gaaet bort fra denne Bestemmelse; men saa har man erstattet den med en

anden, nemlig den, at Formueskatten i Fremtiden ikke maa fradrages. Ogsaa overfor dette maa man uvilkaarlig stille sig det Spørgsmaal: Hvorledes kommer man nu til et saa besynderligt Resultat, og det paa et Tidspunkt, hvor man dog vistnok fra alle Sider gerne giver Udtryk for, at hvad man for Øjeblikket i høj Grad kan ønske at virke hen til, er Opsparing? Hvorledes kan man i samme Øjeblik vedtage Lovforanstaltninger, som gennem en faktisk Forhøjelse af Formueskatten netop vil have Virkning i fuldkommen modsat Retning? Det er ikke nemt at give Svar herpaa, for noget fornuftigt Svar synes mig overhovedet ikke muligt. Jeg har hørt sige, at naar overhovedet Flertallet og Ministeriet har tilstræbt at indføre Bestemmelser i Retning af, at enten Skatten kun delvis maa fradrages, eller at Formueskatten ikke maa fradrages, saa er Grunden den, at man har villet hjælpe visse Kommuner, idet Forholdene, som de nu en Gang ligger — de meget høje Skatter dels til Staten, dels til Kommunen —, har bevirket, at Skatteydere af en eller anden Type til Trods for, at de tilsyneladende lever ret behageligt, ingen Indtægt har, og følgelig ikke kan give en Skat til Kommunen, som Kommunen i og for sig kunde have god Brug for. Jeg har altsaa ladet mig fortælle, at en Tankegang i den Retning skulde være i høj Grad medvirkende til, at man fra visse Sider har ønsket disse Forandringer. Men er dette nu ikke en fuldkommen bagvendt Form for Ræsonnement? Det, som ligger bagved, er altsaa dette, at det offentlige — hvad enten det nu er Staten eller Kommunen, kan dog ret beset være Skatteyderne fuldkommen ligegyldigt, men altsaa det offentlige — tager praktisk talt gennem de Skatter, vi nu en Gang har, alt det, som den paagældende Skatteyder har haft i Indkomst. Saa er det altsaa, man siger: da man herigennem berøver ham Skatteevnen, vil vi forøge denne — om jeg saa maa sige — ved at undlade at give ham Lov til at fradrage visse Skatter; han tidligere har maattet fradrage. Jeg siger, er dette ikke en højst bagvendt Maade at ræsonnere paa? Maatte man ikke tværtimod, hvis man fra Statens Side var saa moralsk, som man burde være, ikke langt snarere ræsonnere som saa: det har altsaa vist sig, at den Skatte-lovgivning, vi har, kan i givet Fald virke saaledes, at Skatteydere med en i og for sig ret betydelig Indkomst praktisk talt ingenting faar tilbage at leve af selv; dette maa vi anse for urigtigt, og følgelig nedsætter vi Skatterne. Dette, synes jeg, maatte